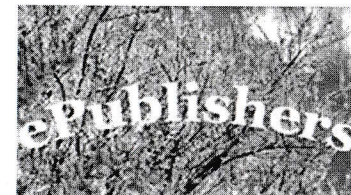

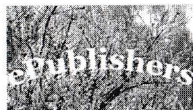
Dumitru Luben

IATĂ OMUL!

Eseu

Prezenta lucrare se publică în format electronic și tipărit.

Ilustrația copertei – sursa:

<https://pixabay.com/en/the-vitruvian-man-leonardo-da-vinci-593870/>

Coperta: Leo Orman

© 2017 ePublishers. Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-716-700-9

Ediția digitală a acestei cărți se află la linkul:

<http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-716-701-6>

Pentru mai multe informații privind această carte,
sunați la ++4021 312 8212 sau scrieți la info@ePublishers.info.

www.ePublishers.ro

www.ePublishers.us

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUBEN, DUMITRU

Iată omul! : eseu / Dumitru Luben. – București : ePublishers, 2017

ISBN 978-606-716-700-9

821.135.1

CUPRINS

6	NOTA EDITURII
7	PREFAȚĂ
8	AUTORUL SE PREZINTĂ
10	CUVÂNT ÎNAINTE

CAPITOLUL I

15	„UNDE EȘTI?”
16	20 ianuarie 2014
37	17 iulie 2014 – „Catastrofă”
49	29 iulie 2014
57	„IATĂ OMUL!”
128	Judecata
211	Concluzii
225	CERUL ȘI PĂMÂNTUL

CAPITOLUL II

246	UNIVERSUL – UNITATEA, ARMONIA, PACEA, DRAGOSTEA ȘI DESĂVÂRȘIREA. O SINTEZĂ A STĂRII DE FAPT A OMULUI AFLAT LA TRECEREA DINTRE MILENII: ATUNCI CÂND OMUL A NUMĂRAT „CEI O MIE DE ANI”
269	ÎNSEMNĂTATEA ZILEI DE 11 IANUARIE 2015
278	PUTEREA CREDINȚEI
303	CRIZA UMANITARĂ
315	SCHIȚE
334	BIBLIOGRAFIE

noastre, care coroborate cu ce au spus proorocii și profeții în vechime, ne arată momentul acela critic spre care se îndreaptă cu siguranță omenirea.

În ce mă privește, împrejurările vieții m-au condus să rămân fără mama, la vârsta de 13 ani; mama, din pruncie, mi-a îndreptat privirea spre acel **Răsărit** de unde trebuia să vină Domnul Isus Hristos „așteptat” de mulți, în veacul trecut. Apoi, m-a îndemnat să fiu un participant activ al unui studiu anume din Scripturi, care ne-a condus, pe mine și colaboratori, să înțelegem adevărul despre *Fiul omului*, în „*lucrarea Tatălui*”. Acesta, „*la vremea sfârșitului*” a fost „*înălțat*” în slava Tatălui, și nu viceversa, cum, în mod tendențios și amăgitor s-a înțeles și este „așteptat” de mulți oameni.

Așteptând și eu să se petreacă astfel, anii tinereții i-am petrecut în închisoare, într-o celulă rece și întunecoasă, condamnat fiind la 3 ani și 6 luni, pentru convingerile religioase, însușite din Scripturi. Apoi am fost urmărit de securitate în veacul trecut, până la revoluție – 1989. Când totul părea că decurge normal în viața mea, în data de **09 iulie 2008** mi-am pierdut vederea. Medicii m-au operat și au stabilit: dezlipire de retină, miopie forte, cataractă; dar și o inimă slăbită, ulterior intervenind cu un stimulator! De atunci, cu binecuvântarea Tatălui, am scris „**A venit Ziua de Apoi**”, continuând cu „**Iată Omul**”

Dumitru Luben

CAPITOLUL I

„UNDE EȘTI?”

„**Facerea omului**” este descrisă în amănunțime în Scripturi. Timpul de 6000 de ani, care au trecut, a arătat că se face o confuzie între „*omul neprihănit*” făcut și binecuvântat de Dumnezeu, pentru a fi „*stăpân peste toate...*” și facerea omului – „*femeie*” care a fost adusă la „**om**” pentru a-i da numele potrivit. Așa citim: „*Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate (...) și le-a adus la om. Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om.*” (Geneza 1:26 ** 2:19-23). Pe acest „*om*” făcut de Dumnezeu și nevasta lui, „*femeia*” făcută de Domnul Dumnezeu, îi vom urmări mai jos după Scripturi și voi arăta, pe înțelesul tuturor, ce s-a petrecut cu cei **doi oameni** de la facere și până în ziua de azi. Activitatea omului a fost redusă de la început, prin înșelare și amăgire, numai la ce se vede fizic, material, pipăibil și „*plăcut de privit*”, plecând de la povestea „*mărului*” și la ce s-a numit „*păcat*”. Și conform amăgirii, omul a trăit cu nădejdea ajungerii „*în cer*”, exact acolo de unde „*a fost aruncat pe pământ*”, *Diavolul și îngerii lui*. De la început, s-a sugerat omului că va fi dus în „*Împărăția cerurilor*” dacă ascultă și se supune anumitor reguli și principii care să-l conducă la o anumită cunoaștere a „*binelui și răului*”. Ori, Scriptura arată că „*Împărăția cerurilor este*” (Luca 17: 20), nu vine de undeva. Oricine nu se află în *lucrarea Tatălui*, este considerat în „*afară*” și singur se exclude din *Împărăția cerurilor!*

Înțeleg că amăgirea în care a fost atras omul-femeie atunci la facere de către elementul „făcut” pentru așa ceva, a cuprins și predominat pe fiecare om născut de femeie. Această depărtare și îndepărtare față de un moment anume, în cazul nostru față de facere și Dumnezeuul facerii, de *Tatăl*, cum L-a numit Isus, este demonstrată „astăzi”, în zilele noastre, în evenimentul prăbușirii avionului din Munții Apuseni, cu cei șapte supraviețuitori, în transmiterea S.O.S.! Fiind întrebat de serviciul 1.1.2; «*Unde ești?*» omul, în cazul în speță medicul supraviețuitor privind în jur, la semenii săi neajutorati, a răspuns: «*mă aflu în munți, printre copaci, în zăpadă și frig, în negură și întuneric, în beznă.*» Cât adevăr, transmite acest om, un neajutorat al sorții, tuturor locuitorilor pământului, rămâne de aflat în timpul zilelor noastre, care pune în evidență un anume război în care sunt implicate popoarele.

20 ianuarie 2014

Omul zilelor noastre este martor al unui eveniment aviatic, ca multe altele ce se întâmplă în lume. Acesta s-a petrecut pe teritoriul țării noastre, România. În acea zi vremelnică, un avion civil zbura în scop umanitar, având șapte oameni la bord: doi membri de echipaj, patru medici și o studentă la medicină. Acest avion s-a prăbușit undeva în Munții Apuseni, într-o locație necunoscută. De ce acest eveniment atrage atenția tuturor? Autoritățile competente pentru salvarea celor în nevoie au fost găsite pe picior greșit, din motive necunoscute, și au rămas încrămeniți și blocați în acțiunea de găsire și salvare a celor șapte supraviețuitori neștiind ce măsuri să ia, deși posedând o tehnică avansată, modernă, computerizată în dotare; la aceasta se adaugă nepăsarea politicianilor, a celor puternici, care s-au dovedit incapabili a cunoaște, să „descifreze” datele aviatice primite de la supraviețuitorii aflați în suferință, lângă epava avionului, în Munții Apuseni. De remarcat faptul că avionul era dotat cu cea mai modernă aparatură corespunzătoare unui zbor aviatic în secolul al XXI-lea, care a transmis semnal **S.O.S.** în eter, receptat aproape sau departe, până la Moscova.

Presa și televiziunea descriu în mod amănunțit evenimentul, fiind analizat de specialiști în materie, pe înțelesul omului de rând, dar nepriceput

și neînțeles de întreaga elită din conducerea care gestionează situația, numai pe criterii politice. Încă odată avem dovada că politica zăpăcește, năucește mintea omului. La fel și religia, sau altă formă de „cunoaștere”, dinafara divinității. Nu numai politica este factor determinant al stării de fapt, ci aceasta trebuie coroborată cu mai multe cauze și motive în viața omului zilelor noastre, omul modern. Odată cu intrarea în secolul XXI – mileniul șapte – politicienii, „cei puternici”, cum îi numește Scriptura, au preluat comanda parlamentului, și-au dublat numărul, contrar referendumului votat de popor, pentru reducerea lor. Și în goana lor după înavuțire, făcându-și salarii incredibil de mari față de omul de rând, nevoiașul care muncește din greu, au dat legi corespunzătoare scopului propus, pentru a se îmbogăți și continuă „războiul” fără de sfârșit între cele două instituții ale statului: cea președințială și cea guvernamentală. Politicul și-a creat toate premisele declanșării „fără rușine”, în văzul tuturor, a unei stări anume care dovedește de fiecare dată că omul se află pe picior de „război” cu el însuși.

Starea politică, socială, morală și religioasă din secolul al XX-lea, care l-a școlit într-un fel anume, cu o ideologie socialist-comunistă ateistă, l-a găsit pe om nepregătit pentru a face față evenimentelor ce se desfășoară ca un caleidoscop în fața sa, „astăzi”, în secolul XXI, mileniul șapte. „Oamenii nu sunt pregătiți pentru ceva ce n-au trăit. Instituțiile statului sunt în derută. Nu știu cum să reacționeze”, spune profesorul Liiceanu. Acest secol îl plasează într-o altă gândire despre sine, despre cei din jur, și nu în ultimul rând determinându-l să fie un participant activ al unui „război” anume declanșat de forțe oculte, cunoscute și necunoscute, înțelese și neînțelese atât de cel bogat, cât și de cel sărac. Influențat fiind de aceste forțe văzute și nevăzute de om, starea de fapt îl determină să supraviețuiască în acest mileniu șapte, dar mai ales, să-și ducă existența conform Scripturii: „*Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla (...)*” (Luca 17: 28-30). Nu ne imaginăm câtă însemnătate și semnificație se află în acest eveniment aviatic, petrecut în zilele noastre, la început de mileniu șapte, între această întâmplare și cea descrisă de prooroci și profeti, care vorbesc despre anumite fapte și evenimente ce se aseamănă, coincid între ele, dar care converg și conduc spre o anumită dată și spre un anumit „punct critic!” Ei au numit-o, **o zi**, „*ziua Domnului*”, ignorată de preoți și predicatori și implicit de către enoriași, locuitorii pământului, preocupați de cu totul altceva în acest „**timp teribil**”. Să citim: „*Ziua cea mare a Domnului este aproape, și vine în graba*

mare! Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și de groază, o zi de pustiire și nimicire, o zi de întuneric și negură, o zi de nori și de întunecime.” (Țefania 1:14,15). Coincidență sau nu, această descriere a profetului înțeleg că se regăsește în starea de fapt din zilele noastre, în secolul al XXI-lea, dar mai ales în evenimentul aviatic petrecut „astăzi”, în Munții Apuseni. Rețineți, în „**Munții Apuseni!**” Să fie o denumire profetică?

Consider că nu este nimic întâmplător, odată ce au fost antrenate în acest accident aviatic instituții guvernamentale și cadre specializate, având aparatură modernă computerizată, pentru localizarea și salvarea celor șapte supraviețuitori. Au fost lăsați să constate, în condiții neprielnice, la fel ca aceea alegere a omului-femeie la facere, dacă se moare sau „nu se moare.” Și totuși, au murit doi oameni din șapte: *bărbat și femeie*. Ceilalți au fost salvați de către aproapele, după cum și femeia împreună cu fiii săi au fost salvați-mântuiți de către un *Fiu al omului*, pe care Tatăl l-a menținut pe pământ. Acest *trimis al cerului* întotdeauna a fost tratat ca atare: batjocorit, umilit și scuipat în față. Aflându-ne la *sfârșitul timpului*, după Scripturi, cu toții s-au dovedit a fi depășiiți de situația nou creată, în comparație cu cunoștința lor și aparatura ce o posedă. În cazul în speță, nu se știe cauza care a produs „încurcătura”, ca la Turnul Babel, în transmiterea **S.O.S.!**

Așa cum este prezentată starea de fapt, pe toate canalele de televiziune, într-un mod alarmant, în aceste zile, nimeni nu înțelege ce s-a petrecut în disfuncționalitatea salvării celor șapte supraviețuitori? Datorită tehnicii de plasare a avionului pe vârful copacilor, (aterizare forțată) aplicată de aviatorul experimentat în ale aviației, avionul nu a luat foc. Acest eveniment aviatic nefericit s-a petrecut undeva prin Munții Apuseni, unde trei săteni inimoși din „țara Moților” s-au mobilizat din proprie inițiativă și s-au dus la locul accidentului; au participat efectiv la acțiunea de salvare a aproapelui, necunoscându-l, dar mai ales neținând seama de anumite coordonate tehnice date de anumiți „conducători de oști” și au mers în întuneric și întunecime, în beznă și frig, prin zăpadă, în vârful muntelui. Datorită instinctului de om, au descoperit în jurul orei 22 pe medicii neputincioși în a se salva, izolați fiind în vârf de munte, suferinzi și muribunzi. Moții au salvat cu mijloace proprii, rudimentare, pe cei cinci supraviețuitori, după șase ore de „așteptare” (coincidență sau nu, cu cele șase zile de facere), în frig și dureri groaznice. I-au purtat pe brațe, mai mulți kilometri, până la alți consăteni care posedau utilaje adecvate zonei

muntoase și astfel au participat cu toții la *miezul nopții*, la acțiunea de salvare, îndrumându-i spre spitalul din Cluj, cu mașini ale salvării, spital ce se află la zeci de kilometri depărtare.

Multă lume își dă cu părerea despre evenimentul aviatic din Munții Apuseni, la fel cum s-a făcut timp de 6000 de ani cu povestea „mărului”, și 2000 de ani cu „*vărsarea sângelui*” lui Isus Hristos pe pământ, dar și revenirea Sa „pe norii cerului”, pentru a transfera pe unii în cer, iar pe alții să-i ucidă. Specialiști în domeniu aviatic sunt de acord că încă nu se cunoaște cauza prăbușirii avionului. Intervenția instituțiilor abilitate pentru stabilirea locației prăbușirii avionului, dar mai ales a nereușitei salvării în caz de urgență a tuturor oamenilor: doi dintre ei, pilotul blocat între fiarele avionului, *parte bărbătească* și tânăra studentă la medicină, *parte femeiască* care, cu lacrimi înghețate pe față, cerând ajutor de la medicul supraviețuitor, neputincios a o salva, au decedat între timp. Și cei trei „moți” salvatori, sosiți la fața locului pentru a-i ajuta, au rămas neputincioși în fața sortii. Era prea târziu!

Culmea ironiei, antrenarea anumitor forțe umane, peste 300 de oameni pentru descoperirea avionului și a celor șapte oameni, au fost direcționate spre o altă locație, invers proporțională cu locul epavei. La 12-14 kilometri depărtare. Acei căutători au fost direcționați în condiții de iarnă: frig, zăpadă, noapte, întuneric, întunecime și negură. Această direcționare greșită, a celor interesați, nu trebuie trecută cu vederea, fără a înțelege că același lucru s-a petrecut la facere, cu *neamul acesta de oameni*. Din clipa amăgirii femeii care a recunoscut în fața Domnului Dumnezeu că «*șarpele m-a amăgit*» și până în ziua de azi, toți descendenții ei au fost înșelați în fel și chip de către „*șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume*.” (Apocalipsa 12:9). Mai mult sau mai puțin sesizabil și observabil. Cu toții sunt „*pribegi și fugari*” pe pământ, pentru a-și câștiga existența și menținerea vieții pe mapamond. În Scripturi, profetul, cu mult timp în urmă, descrie evenimentul: „*În ziua aceea, zice Domnul, se vor auzi strigăte de jale la poarta peștilor*” (în Munții Apuseni, zic eu), „*urlete în cealaltă mahala a cetății*” (a muntelui – zic eu), „*și un mare prăpăd pe dealuri. Văietăți-vă locuitori din (...)*” (Țefania 1:10,11). Din România, din Munții Apuseni și de pretutindeni, până la *marginile pământului*, zic eu. Aceeași stare a fost exemplificată, în Scripturi, prin multe evenimente petrecute în veacurile trecute, reținându-se două, cu semnificație mereu

prezentă. Ce s-a petrecut în zilele lui Noe și în zilele lui Lot se va petrece și în ziua aceea. Însă Scriptura atrage atenția: „Cine are urechi, să audă” și să „înțeleagă” ce au spus prorocii și profeții, cu foarte mult timp în urmă, despre „ziua aceea!”

Evenimentele la care este chemat omul zilelor noastre să le facă față sunt mediatizate suficient de mult, datorită tehnicii avansate în care a ajuns omenirea față de vremurile trecute. Ele corespund aceleiași mod de gândire și înțelegere a lucrurilor, aceleiași stări de fapt în care s-a aflat tot timpul omul, fie (1) *la facere*, care l-a condus la pieire prin potopul lui Noe; (2) fie „*la împlinirea vremii*” în „*curtea odăii de judecată*”, unde s-a implicat în judecata „omului acesta” – Isus Hristos pe care L-au răstignit pe crucea de la Golgota; sau (3) „*astăzi*”, „*la vremea sfârșitului*”, când „*copiii noștri*” sunt chemați să pună capăt unei stări anume nemaipomenite, apărută în univers. Trei situații decisive pentru om, în trei momente hotărâtoare, în care fiecare generație de oameni, din neamul acesta, a avut posibilitatea să **aleagă** altfel decât predecesorii lor. Să revină la starea inițială. Dar, atât *la „judecată”*, *la împlinirea vremii* în urmă cu 2000 de ani, cât și „*la vremea sfârșitului*”, la punerea în executare a hotărârii judecătorești, neamul acesta de oameni are același punct de vedere unitar; sunt cu toții pe aceeași poziție: nu recunosc pe *Fiul omului*, numit în Scripturi „*Mielul lui Dumnezeu!*” (Ioan 1:29). Mai mult, „*cu toții*” se află „*în război cu Mielul.*” (Apocalipsa 17:13,14). Omul a fost acela care a luat atitudine, **a ales**, în toate aceste trei momente hotărâtoare, cu întâmplări în aparență ne semnificative, dar care au determinat așa zisul „viitor” al existenței umane, cu oameni mereu diferiți, precum ocaziile respective, mereu altele, oferite de Dumnezeu Tatăl. Și astfel s-a demonstrat în cursul timpului de 6000 de ani că niciunul măcar, din oamenii care s-au prezentat *la „judecată”*, aici în „*valea judecății*” (Ioel 3:14), și „*valea plângerii*” (Psalmi 84:6), nu a ales altceva decât să *se ascundă de Fața Domnului* și să nu-I recunoască autoritatea Supremă! A Domnului Dumnezeu, care este „*una cu Tatăl*” în cer, și pe „*Stăpânul peste toate*”, făcut și numit „*om*” binecuvântat de Dumnezeu la „*facerea lumii.*”

După anul 2000, cu toții suntem martori ai unei stări anume, parcă fără ieșire, în care clasa politică este împărțită în două tabere, sub pretextul democrației, populația acestei țări – România – fiind determinată de o anume „cauză” să se lupte unii cu alții. Așa îi descrie profetul: „*Nu crede pe un prieten, nu te încrede în ruda cea mai de aproape; păzește-ți ușa gurii*

de cea care îți stă în brațe! Căci fiul batjocorește pe tatăl, fata se scoală împotriva mamei ei, nora împotriva soacrei sale; vrăjmașii omului sunt cei din casa lui!” (Mica 7:5,6).

Eu știu din Scripturi că, într-un alt „*război*”, au fost și sunt implicate două entități anume, de domeniul spiritului, antrenând pe „*cei puternici*” de pe pământ, conducători de oști, pe omul de rând, bogatul și săracul, credincios și necredincios, tânăr și bătrân, care, cu voie sau fără voia lor, sunt atrași în această luptă și suportă consecințele. „*Atunci voi pune pe oameni la strâmtorare (...): de aceea le voi vărsa sângele ca praful, și carnea ca gunoiul. Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i izbăvească, în ziua mâniei Domnului.*” (Țefania 1,17,18). Această „*zi*” profetică o trăim cu toții și nu o percepem, cu toate că evenimentele în curs de desfășurare ne depășesc de multe ori, confirmând profeția făcută de trimisul lui Dumnezeu pentru un timp anume, care corespunde cu „*ziua aceea*” – *ziua cea mare a Domnului* – nerecunoscută de toți „*cei ce locuiesc pe toată fața pământului*”. Dacă tu și contemporanii tăi știți sau nu știți despre această profeție, te privește! Ea a fost afirmată atunci, cu foarte mult timp în urmă, și confirmată de anumite evenimente și de anumiți oameni ai lui Dumnezeu, a se împlini astăzi, în zilele noastre, la care și eu subscriu.

Contemporanii mei, văzând starea de fapt deosebită ce s-a creat în acest secol al XXI-lea, mileniul șapte, simt cum, cu fiecare an, evenimentele se intensifică, nu mai pot fi controlate de către autorități și specialiști în domeniu, prevestind apropierea de acel „*sfârșit*” pe care îl intuiesc, dar nu-l acceptă! Despre *vremea sfârșitului* care a venit peste noi, așa citim: „*Tu, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului.*” (Daniel 12,4).

Omul zilelor noastre a ajuns, prin numărarea zilelor, la anul 2000 d.Hr. și 6000 de la facere. Constată și recunoaște în unanimitate, atunci când starea de fapt o cere, că el este martor și participant activ al anumitor evenimente sociale, morale, politice și religioase, dar și naturale, nemaipomenite în veacul trecut. Iar el, omul, indiferent din ce categorie socială face parte, politică sau religioasă, este înscris într-un registru anume, conform Scripturii: „*Cei ce se abat de la Mine vor fi scriși pe pământ, (...)*” (Ieremia 17:13). Omul zilelor mele recunoaște că ceva s-a petrecut în existența umană, odată cu trecerea în mileniul șapte, când el, omul, a sărbătorit evenimentul așa cum se cuvine. Voi reveni în final prin detalierea

evenimentelor desfășurate atât în mileniul șase, cât și mileniul șapte, văzute de istorici, care au marcat euforia ce i-a cuprins pe toți oamenii, în „*timpul petrecerilor*” de la o margine la alta a pământului: de la Est – la Vest!

Însă Scriptura atrage atenția tuturor: „*Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este niciun Mântuitor! Eu am vestit, am mântuit, am proorocit, nu sunt străin între voi: voi Îmi sunteți martori, zice Domnul, – că Eu sunt Dumnezeu.*” (Isaia 43:11,12).

Și iată că „*lucrarea*” despre care mărturisesc Scripturile și afirm eu astăzi „*la vremea sfârșitului*”, face parte integrantă din „*lucrarea Tatălui*”, a Dumnezeului Celui Atotputernic, care răspunde *cererii* tuturor celor ce „*au mărturisit adevărul*” în timpul zilelor lor, chiar dacă nu au fost percepuți ca atare de către contemporani, neamul acesta de oameni, care i-au batjocorit, umilit, chinuit și omorât prin diferite metode, spre satisfacerea poftei trupului lor. Această „*lucrare*”, rămâne cu semnificația istorică, evanghelizată foarte mult, creând o stare de război, al cărei scop și sens nu a fost altul decât punerea în evidență a predominării „*stăpânitorului lumii acesteia*”. „*El de la început a fost un ucigaș*”, și a cerut de la cei pe care îi stăpânea, „*vărsare de sânge*”: să curgă cât mai mult sânge pe pământ. La început, „*Cain a ucis pe fratele său Abel*”, faptă privită, de preoți și predicatori, o banalitate, simplificând-o la un simplu termen: „*păcat!*” Pe când fapta odată fiind săvârșită de Cain, primul om născut de femeie, a atras în această acțiune atenția întregului univers, implicând neamul acesta de oameni, încât Dumnezeu Tatăl a trebuit să intervină prompt. Să stopeze această „*plăcere*” care stăpânește pe tot omul născut de femeie, care nu este decât „*os din oasele mele și carne din carnea mea*” cum a zis „*omul*”.

Timpul de 6000 de ani, care au trecut după Scripturi, a dat posibilitate celor două neamuri, a celui născut de Adam, care este Fiul lui Dumnezeu și care face parte din „*Spița neamului*” lui *Isus Hristos* care după ce și-a terminat *lucrarea*, s-a înălțat la Tatăl și a „*neamului acesta de oameni*”, născut de Eva, care „*a fost mama tuturor celor vii*”, să arate prin mărturisire după „*cunoștința*” fiecăruia, și mai puțin prin fapte, așa după cum a precizat Pavel în epistola sa, pe cine reprezintă pe acest pământ: pe Dumnezeu – Tatăl – care este Duh, sau pe „*Domnul*” care și-a asumat o existență unitară, duplicitară, afirmând: „*Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.*” **Omul Isus Hristos** și-a asumat responsabilitatea de Fiul omului de 78 de ori în Evangheliile, dar și de Fiul lui Dumnezeu. Acesta a fost motivul

condamnării la moarte prin hotărâre judecătorească, pronunțată de judecătorul vremii, în fața poporului adunat cu acea ocazie. În *motivare* este trecută responsabilitatea neamului acesta, incluzând și „*copiii noștri*”, pentru fapta săvârșită: „*vărsarea sângelui*” acestui „*om neprihănit*”, vinovăție, pe care numai judecătorul are dreptul să o constate și pentru care să se pronunțe. În cazul nostru, fiind implicați în săvârșirea faptei de „*vărsarea sângelui pe pământ*”, sau „*lucrare*” nemaipomenită în universul nemărginit, s-a decis și hotărât mai întâi stoparea faptei oribile, ajungându-se la „*potopul lui Noe*”, apoi la *judecata* faptei care, s-a dovedit, a cuprins „*neamul acesta de oameni*”,

Omul neprihănit întotdeauna a „*mărturisit*” ce a „*cunoscut*” din Scripturi și de la Tatăl, „*cunoștința*” care în cursul vremii, al timpului de 6000 de ani, s-a dovedit că nu convine neamului acesta de oameni, născut de „*femeie*” pe care a făcut-o Domnul Dumnezeu. Acest neam descendent din „*femeie*” și „*Cain*” care a omorât pe fratele său Abel, întotdeauna nu au recunoscut pe „*trimisul lui Dumnezeu*”; datorită „*mărturisirii*” făcute, oamenii repede îl batjocoreau, îl scuipau în față, îl legau și omorau. Sau în groapa cu lei l-au aruncat, în foc sau în închisoare, numai să scape de acel „*trimis al lui Dumnezeu*”.

Exemplu cel mai semnificativ este acela când un om al lui Dumnezeu, venit pe pământ prin naștere, a încercat să îndrepte privirea tuturor spre Mesia și să pregătească un popor anume, poporul evreu, pentru acel eveniment epocal. Datorită unor împrejurări anume ajunseseră într-o stare de nedescris și numai Dumnezeu prin „*omul Său*”, (Moise s-a numit), mai putea să-i scoată din acea robie. Acel „*om neprihănit*”, după ce se pregătise el însuși la casa faraonului, a cunoscut și a înțeles de la Dumnezeu ce trebuie să facă cu acest popor, care ajunseseră în postura de „*robi*” și *sclavi* în Egipt. Moise și-a asumat responsabilitatea și a plecat la drum cu poporul evreu, prin pustie. Nu a fost ușor pentru Moise și nici pentru poporul evreu, care mereu fiind șovăielnic și neîncrezător în Dumnezeu, a cerut următoarele: «*Vorbește-ne tu și te vom asculta: dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu (...)*» (Exod 20:19).

Câtă amăgire și înșelare există în aceste cuvinte nu ne putem imagina, însă fiecare din noi poate observa înșelarea și amăgirea la care a fost și este supus fiecare individ. „*Pocățiți-vă*” căci vine Domnul. Întrebarea firească se pune. Când? „*Nimeni nu știe ziua și ceasul*” este răspunsul